

ΓΚΙΟΥΖΕΛ ΖΑΧΡΑ

Ἡ Κυρ' Άννα Γρυπάρη ἀπὸ τῆ Σέρφο, ποῦητανε μιὰ φορὰ καμαριέρα τῆς Ὑψηλότατης πριγκήπισσας Χανούμ Ζάχρας στὸ Κάιρο, εἶναι τώρα καμαριέρα μου. Ἄν ξέρω ἂν εἶναι τιμὴ τῆς ἢ τιμὴ μου. Ὡστόσο νὰ τί μου διηγήθηκε γιὰ τὴν ὑπηρεσία τῆς κοντὰ στὴν πριγκήπισσα Ζάχρα, τὴν κοσμοξάκουστη Γκιουζέλ Ζάχρα:

§

— Ἐγὼ τὸν ἄντρα μου τὸν ἀγαποῦσα δεκαφτὰ χρόνια πρὶν τὸν πάρω. Κάποτες τὰ χαλάσαμε. Ὅχι δηλαδὴς πὼς ἔπαψα νὰν τὸν ἀγαπᾶω. Κάθε ἄλλο. Μὰ ἦταν' ἓνα πὸ κείνα τὰ πείσματα τῆς ἀγάτης. Τὸ λοιπὸν τοῦ πείσματος καὶ σηκώνομαι ἀπὸ τῆ Σέρφο καὶ πάω στὴν Αἴγυπτο, ποῦητανε μιὰ πατριώτισσά μου στὰ χαρέμια ἐνὸς πασσᾶ. Σὰν πῆα στὸ Κάιρο καὶ τὴν εἶσθηκα μὲ καλοδέχτηκε. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ μὲ μπάσει μέσα στὸ χαρέμι. Μὲ ζούλευε, φαίνεται, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μείνω καὶ γὼ κεῖ στὸ χαρέμι. Μὰ ἡ καλή μου τύχη καὶ μὲ βλέπει ἡ χανούμ Ζάχρα ἀπὸ ἓνα παρεθωράκι. Τὰ χαρέμια εἶναι ὅλο καφάσια, ὅλο πορτάκια, ὅλο παρεθωράκια, ὅλο κουρτινάκια. Δὲ μοιάζουνε μὲ τὰ δικὰ μας σπίτια. Τὸ λοιπὸν φωνάζει ἡ χανούμ Ζάχρα: «Γιατί δὲ μπάσετε μέσα τὸ κορίτσι;» Ἔτσι μπήκα μέσα. Μὰ σάμῃκα σὰ μάρμαρο. Ἦτανε κείνο!.. Κάτω σὲ κίτρινὰ ταπέτα, ἀπὰ σὲ κίτρινὰ πολύτιμα γουναρικά, ἀπὰ σὲ κίτρινὰ ὀραῖα πράγματα, ἦτανε ξαπλωμένη κείνη. Ἔλεγε κομπισμένο τὸ κεφάλια της στὸ χέρι της. Ἔσκεπάζοτανε μὲ κίτρινὰ ἀλαφρὰ ρούχα, μὲ κίτρινὰ γάντια τριανταφυλλίεσ καὶ ἄσπρες. Μὰ κείνο τὸ κορμάκι τῆς ἦτανε! Τὴ γάστρα καὶ τὴ τριαντάφυλλα ἦτανε κείνα! Κεῖ ἡ πλὴ της εἶχε μιὰ δούλα της, μιὰν ὀραῖα μισογδυτή, πού τὴ χαϊδολογοῦσε.

Μόλις μὲ εἶδε ἡ χανούμ Ζάχρα μοῦπε κίτρινὰ λογάκια. Μὰ δὲν καταλάβαινα τότες τὴ γλώσσα. Ἔπειτα ἔμαθα. Μοῦκανε σημεῖο νὰ πάω κοντὰ της. Μὲ γάιδεψε στὰ μάνουλα καὶ στὰ μαλλιά. Κ' ἤμουνα τότες νύχι ὁμορφῆ. Θάμουνα βέβαια ὡς δεκαφτὰ χρονῶνε. Καὶ τῆς ἔκαμα καλὴν ἐντύπωση. Ἀμέσως μ' ἀγάπησε καὶ μοῦπε νὰ κάτσω κοντὰ της, στὸ πλάι της, νὰ κομπιάω ἀπίνου της. Αὐτὲς δὲ σιχαίνονται. Εἶναι τόσο γολέζ! Νὰν τὴ γγίζεις καὶ νὰν τὴ χαϊδεύεις τὴ φαρμακίστα. Ὅχι σὰν τίς κυράδες τίς Ρωμιές! Δὲν ἔμοιαζε μὲ τίς κυράδες τίς Ρωμιές ἢ γκιουζέλ Ζάχρα.

§

Αὐτὴ, πού λές, ἦτανε πριγκήπισσα.

Ὁ ἄντρας τῆς ἦτανε μονάχα πασσᾶς, ὁ Ἰσμαήλ πασσᾶς, ἓνας νέος, ἓνα παιδὶ ἀκόμα. Μὰ αὐτὴ ἦτανε πριγκήπισσα, ἡ χανούμ Ζάχρα. Καὶ ὁμορφῆ, τὴ ὁμορφῆ! Ὅλοι τὴν εἶξεραν: ἡ γκιουζέλ Ζάχρα, πού θὰ πῆ: ἡ ὀραῖα Ζάχρα.

Ἔτσι ἡ πριγκήπισσά μ' ἀγάπησε καὶ μὲ κράτησε γιὰ καμαριέρα της. Μὲ ἤθελε πάντα κοντὰ της. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν θούλευε ἀπὸ τὸ πλάι της. Ἐγὼ τὴν ἐφύλαγα. Ἐγὼ εἶχα τὴν εὐτύχη γιὰ δάφτη. Ὅτι ἤθελε τῆς σκεθῆ, ἐγὼ ἤμουνα πού θὰν τὸ βόλευε. Καὶ κείνη μ' ἀγαπᾶσε. Μὲ ἤθελε νὰ ξαπλώνομαι πλάι της, στὸ κρεβάτι της ἀπάνω, στὰ ταπέτα κάτω. Κ' ἔλεγε γιὰ μένα: «Γκιουζέλ Γκασούρ! Γκιουζέλ Γκασούρ!» Τῆς

ἄρεσα πολὺ. Μὰ καὶ ἐγὼ τὴν πρόσεχα πολὺ, τὴν εἶχ' ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴν καρδιά μου.

Τὴ νύχτα δὲν ἔλεγε ἀπὸ τὸ πλάι της. Ὅλη τὴν εὐτύχη γιὰ δάφτη. Ὅτι ἤθελε τῆς σκεθῆ, ἐγὼ ἤμουνα πού θὰν τὸ βόλευε. Καὶ κείνη μ' ἀγαπᾶσε. Μὲ ἤθελε νὰ ξαπλώνομαι πλάι της, στὸ κρεβάτι της ἀπάνω, στὰ ταπέτα κάτω. Κ' ἔλεγε γιὰ μένα: «Γκιουζέλ Γκασούρ! Γκιουζέλ Γκασούρ!» Τῆς ἄρεσα πολὺ. Μὰ καὶ ἐγὼ τὴν πρόσεχα πολὺ, τὴν εἶχ' ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴν καρδιά μου.

Ἦταν ὁμορφῆ, πολὺ ὁμορφῆ ἢ γκιουζέλ Ζάχρα!

§

Τὴ νύχτα ἤθελε νὰν τῆς κίτρινὰ μασὰς μὲ τὸ χέρι κλεισμένο, μὰ καὶ μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀπαλάμη, σ' ὅλο της τὸ κορμάκι. Ἔλεγε, φαίνεται, κίτρινὰ στὰ νεύρα της. Ἐνα βράδι μάλιστα τὴν ἔπιασε κ' ἡ καρδιά της. Κίτρινὰ ἦτανε κ' ἔμεινε.

Ἔβγῃκα τότες ἀπὸ τὴν κίτρινὰ, κ' ἔτρεξα, καὶ φωνάζω, κ' εἶπα καὶ καλέσανε γιατρό. Ἔλεγε, βλέπεις, τὴν εὐτύχη, μονάχα γὼ εἶχα τὴν εὐτύχη.

Ὁ γιατρός ἦτανε γλῆγορα. Μὰ στὸ μεταξὺ τὴν εἶχα ὡσεὶ στὰ σινκαλά της. Ὡστόσο ὁ γιατρός μπήκε μέσα. Ἦτανε ἓνας Ρωμιός γιατρός. Καὶ μοῦ λέει τότες Ρωμιέικα: «Ἔτσι πῆαινε ὄξω.» Ἐκείνη δὲν τὸ κατάλαβε. Μὰ γὼ τὸν ἄκουσα καὶ βγῃκα ὄξω. Μόλις βγῃκα ὡσεὶ μοῦκανε κείνη ἓνα σημεῖο πού ξέραμε, ἓνα σημεῖο ὡς ἓνα βήξιμο. Μ' αὐτὸ μοῦλεγε νὰ μὴ μπάσω καὶ νὰ μὴ σκίνο ἀπὸ κοντὰ της. Ξανακίτρινε τότε μέσα. Καὶ τί βλέπω! Ὁ γιατρός ὁ Ρωμιός ἄπλωνε γέρι ἀπάνω της, καταλαβαίνετε μὲ τί σκοπὸ. Μὰ κείνη δὲν τὸν ἤθελε. Καὶ τὸν ἀπόδιωχνε.

Δὲ γάνω τότες ἐνὸ καιοῦ καὶ τὸν ἀποδιώχνω τὸν καλό σου τὸ γιατρός: Βρὲ παλιόθροπε, πού εἶσαι σὺ ἰατρός νὰν νῆεις τὴν νοσία μου. Ἄντε γάσου ἀπὸ δῶ μέσα, ἢ βόλω τὴ σκεθῆ. Καὶ τότες ξέρεεις πὼς δὲ ἀποδιώχνεις τὸ κεφάλι σου. Δίνε του τὸ λοιπὸν.

Ὁ γιατρός τότες ἔπιασε τὰ βουσιμένα του κ' ἔβγα. Καὶ σκεπτόντας μοῦπε Ρωμιέικα: «Ἐγὼ θὰ σ' ἐγδικηθῶ ἐσένα, υιοθῆ!»

Ἡ χανούμ Ζάχρα, μόλις βγῃκε ὁ γιατρός, ὡς ὄρεσε στὴν ἀγκαλιά της, ὡς ἀγκαλιάσε καὶ μὲ φίλησε. Πρῶτ' ἡ ἐπιθέτηκα τόσο πιστῆ. Καὶ δὲν ἐσοβήθηκα τίποτα γιὰ δάφτη. Μὰ τὸ ὄξω. Ἦτανε τόσο ἔμεινε καὶ τόσο γολέζ ἡ γκιουζέλ Ζάχρα!

§

Ἐκεῖ τίς δούλες τίς ὀραῖνες, δταν δειχτοῦνε ἀπαστες, τίς σκεθῶνε καὶ τίς θάβουνε μέσα στὰ χαρέμια. Ἔτσι καὶ σὲ δάφτη τὸ χαρέμι ἦτανε μιὰ κίτρινὰ πού ἐκεῖ εἶχανε θάψει κάπια φορὰ σκοτωμένες δούλες. Ἐνὸ δὲν τῶξερα καὶ κοιμήθηκα ἓνα βράδι κεῖ μέσα.

Κεῖ κεῖ εἶδα ἓνα πράγμα τὴ νύχτα μέσα στὸν ὕπνου μου. Ἐνα ἴσκιωμα, καὶ τούμαξα. Κι ἀπὸ τὸ φόβο μου ἀποσώστηκα. Κ' ἤμουνα σὲ κίτρινὰ στὸ κρεβάτι. Σὰν τῶμαθεν ἡ γκιουζέλ Ζάχρα ἔκραξε: «Ἀμέσως τὸ γιατρός γιὰ τὸ κορίτσι.» Ἐπρόξανε γιὰ τὸ γιατρός. Μὰ δὲν εἶξερανε, καὶ μοῦ φέρανε τὸν ἴδιον τὸ γιατρός τὸ Ρωμιό πού ἤθελε νὰ μ' ἐγδικηθῆ. Κείνος ἦτανε, ἔλεγε πὼς μὲ κοίταξε καὶ, γορὴ νὰ πεῖ τίποτα, μοῦ δῆτάξε ἓνα γιατρικό νὰν τὸ πιῶ. Ἐπρόξανε ἀμέσως καὶ μοῦ φέρανε τὸ γιατρικό. Ἦτανε μαῦρο. Μὰ γὼ δὲν τὸ πῆσα. Αὐτός, ἐσοβήθηκα, τῶσα θὰ μὲ φαρμακώσει, πού εἶσθηκε τὴν εὐκαιρία. Τῶσα καὶ τῆς χα-

νοῦμ Ζάχρα. Καὶ κείνη ἔκραξεν ἄλλο γιατρό. Ἐξέ-
τασ' ἐκείνος τὸ γιατρικὸ καὶ μᾶς εἶπε πὼς εἶναι ἰώδιο
καὶ πὼς ἂν τόπερα θὰ μὲ ξεπάστρευε. Τότες ἡ κυρὰ
μου διάταξε καὶ πιάσανε τὸν κακούργο τὸν γιατρό καὶ
τὸν ἐροῦσανε στὴ φυλακὴ. Ὡ, πόσο ἦτανε καλὴ γιὰ
μὲν ἡ γκιουζέλ Ζάχρα!

§

Ἀγάπησε ὅμως κατόπι στὰ καλά ἡ γκιουζέλ Ζά-
χρα ἕναν ἄλλο γιατρό, ἕναν ὁμορφο γιατρό, καὶ κεί-
νον Ρωμιό. Κεῖνον ἤξερα πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Τὸν
ἀγαποῦσε τρολλὰ, μὲ μανία! Καὶ τοὺς φύλαγα πάντα
καλὰ νὰ μὴν καταλάβει κανένας τίποτα. Μὰ κ' ἡ γκιου-
ζέλ Ζάχρα μ' ἐπρόσεχε πάντα καὶ μ' ἀγαποῦσε πολὺ.

Μὲ κείνον τὸν ὁμορφο Ρωμιό, —«γκιουζέλ Γκιάουρ»
τὸν ἔλεγε, — ἔκαμε κ' ἕνα παιδάκι. Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ
ὁ ἄντρας της, ὁ Ἰσμαήλ πασσᾶς, τὴν ἐχώρισε.

Μὰ κείνη τοῦ λέει: —«Ἐγὼ θὰ φύω. Δὲ θὰ μὲ
διώξεις ἐσύ.»

Ὁ πασσᾶς ἐθύωσε πολὺ καὶ τῆς εἶπε: —«Ἐίσαι
μὰ παλιγονναίκα.»

Μὰ κείνη τοῦπε: —«Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μὲ πεῖς
ἔτσι. Ἐγὼ δὲν ἐπῆρα ποτὲ ἀπὸ κανένανε παραάδες.
Ἐγὼ πληρώνω ἐκείνους π' ἀγαπᾶω.»

Κι ἀμέσως ἐδιάταξεν ἡ γκιουζέλ Ζάχρα νὰ ζέψου-
νε τὸ δρόμο της τ' ἀμάξι. Καὶ μπροστὰ στ' ἀμάξι, σὺν
πριγκήπισσα πού ἦτανε, εἶχε σεῖζηδες, πὸν τρέχανε
μπροστὰ κι ἀνοίγανε τὸ δρόμο μὲ φωνές. Καὶ μπῆκε
στ' ἀμάξι ἡ γκιουζέλ Ζάχρα καὶ τοῦ ἄφηκε γειές γιὰ
πάντα.

Ἀληθινὰ πὸ πολὺ ἀπὸ τὸν πασσᾶ ἔλυτῆθηκα ἐγὼ
σὺν ἔσυνε ἡ πριγκήπισσα.

Ἦτανε ὁμορφή καὶ καλὴ καὶ παραξένη γυναίκα ἡ
πριγκήπισσα ἡ κομοξιάκουστη, ἡ χανοῦμ Ζάχρα, ἡ
γκιουζέλ Ζάχρα!...

Σόρα Ὀκτώβρης 1919

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη ἀπο Γράμμα Ἐργατῆ

ΠΑΡΙΣΙ, 2 τοῦ Νοέμβρη 1919

Ὅσες φορὲς πέρασα ἀπ' τὴν Ἀθήνα, τὰ μόνα φι-
λολογικὰ ἔργα ποῦ εἶδα εἶτανε οἱ ἱστορίες τῶν ἀρχι-
λιστῶν, ὁ μυστικὸς ἀστυνόμος Gigomar, ἡ περιοδεία
τῆς Παναγίας στὴν Κόλαση κτλ. Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν
ἔγραψαν ἀνεκτὰ ἔργα οἱ φιλόλογοι τῆς Ἑλλάδας,
μὰ τὰ ὅσα ἔγραψαν δὲν εἶναι προσιτὰ γιὰ τὸ δυστηχι-
σμένο αὐτὸ λαό. Τὸ μόνον ἔργο πὸν πέρασε στὰ χέρια
μου, εἶτανε ἕνα θαυμάσιο διήγημα μὲ τὸν τίτλο «Στὸ
Ἄλιπυρο» γραμμένο μὲ τέχνη ἐπάνω στὴ ζωὴ τοῦ ἐρ-
γῆτη, δὲ θιμᾶμαι ὅμως τὸν συγγραφέα. (Σημ. τοῦ
«Νοῦμα»: Συγγραφέας του εἶναι ὁ Κώστας Παρορί-
της). Τὸ 1912 διάβασα μιὰ στατιστικὴ γιὰ τὴ φιλολο-
γία ὄλων τῶν λαῶν, ἐνὸς ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ καὶ
εἶδα μὲ μεγάλῃ μου ἐκπλήξη, πὼς τὸ Σιάμ (χώρα πὸν
μόλις τώρα πέρνει τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ) ὑπερε-
ρῆσε τὴν Ἑλλάδα 12 χιλιάδας τόμους. Ἄλλο ἕνα
πάλι πὸν διάβασα προχτὲς σὲ μιὰ ἀθηναϊκῆ ἐφημερίδα
καὶ τὸ γράφω ὁπὼς ἔχει:

ΕΖΗΤΗΣΑΝ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Οἱ ἀγρόται τῆς Θεσσαλίας ἐζήτησαν δασκάλους.
Βλέπουν τὰ παιδιά τους καὶ μεγαλώνουν εἰς τὰ σκότη
τῆς ἀμαθείας καὶ φοβοῦνται ὅτι αὐτὸ θὰ συντελέσει
νὰ μείνουν σκλάβοι τῶν κεφαλαίουχων καὶ θύματα με-
ρικῶν τσαρλατάνων πολιτικῶν, ὅπως—δυστυχῶς—
καὶ οἱ γονεῖς των. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ παιδιά
τους ἀπὸ μιὰ παρόμοια τύχη, ζητοῦν γι' αὐτὰ δασκά-
λους, σχολεῖα, μόρφωσιν. Μολονότι τὸ σημερινὸ σχο-
λεῖο στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι ἐκεῖνον ποῦ μπορεῖ νὰ δό-
σει τὰ απαραίτητα ἐφόδια στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὴν
ἐναντίον τῶν πάσης φύσεως βδελῶν ποῦ θὰ τὸν ἐκ-
μεταλλευθοῦν, ὅμως ἡ ἀπαίτησις τῶν ἀγροτῶν δεῖχνει
καλὰ τί θὰ ἔκαναν αὐτοὶ οἱ ἀγρόται, ἐὰν ἀπ' αὐτοὺς,
καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ κράτος ἐξηγοῦντο ἡ μόρφωσις τῶν παι-
διῶν των.

Θὰ ἐγίνοντο καὶ στὸν τόπο μας τὰ ἐκπαιδευτικὰ
θαιμάτια ποῦ ἔγειναν παντοῦ ὅπου ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι
στὰ χέρια τοῦ λαοῦ καὶ ὄχι στὰ χέρια μερικῶν κομμα-
ταρχῶν.»

Ὅλα αὐτὰ μᾶς δίνουν νὰ καταλάβουμε πὼς τὸ ἐπί-
σημο κράτος, δὲν πέρνει καμιὰ πρόνοια γιὰ τὴν ἐκ-
παίδευσις τοῦ Ἑλλ. Λαοῦ. Βλέπουμε μάλιστα πὼς
συμφέρον του εἶναι νὰ μὲναι ὁ Ἑλλ. Λαὸς στὴν ἀμά-
θεια. Κι ἀπόδειξις, ὅταν ὁ Κεφαλονίτης Ἀντύπας
ἔβηκε νὰ κάνει κάτι γιὰ τὴ μόρφωσις τῶν Θεσσαλῶν
νεογῶν ἰδρύοντας λαϊκὰ σχολεῖα, τὸν ἐδολοφόνησαν
μέσα στὴ κατοικία του, χωρὶς ν' ἀκουστεῖ καμιὰ δια-
μαστουοία τῶν φιλολόγων ἐναντίον τοῦ δολοφόνου.
Κατόπι υἱὸς ἔρογεται ὁ Δούγγαν πὸν ἔκανε τὸ πρῶτον
προσθετικὸν σχολεῖον στὴν Ἀθήνα καὶ ὅλος ὁ τίπος καὶ
ὁ κλήρος σηκώθηκε ἐναντίον του, καὶ μιὰ νύχτα μερι-
κοὶ πληρωμένοι τοῦ ἔβαλαν φωτιά καὶ τῆκαψαν.

Ἐπειτα τὸ σχολεῖον τοῦ Δελιοῦζοῦ στὸ Βόλο τὸ
κατηγόρησαν ὅτι διδάσκει τὴν ἀθεΐαν, καὶ ἔτσι οἱ τσαρ-
λατάνοι, ἤθρανε υἱὰ αἰτία καὶ τῆκαψαν κι αὐτό.
Γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ λίγο υιοσφωμένοι ἐργάτες δὲν πεοι-
μένουμε τίποτα πὰ ἀπ' τὸ ἐπίσημο κράτος, καὶ ἀπο-
τεινόμαστε σὲ ὅλους τοὺς φιλόλογους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς
τῆς Ἑλλάδος, καὶ σᾶς λέμε: Σεῖς οἱ ὅποιοι ἀγωνιστή-
κατε νὰ τὴ διάδοσις τῆς δημ. γλώσσας καὶ καταδισ-
κνήκατε καὶ ὑβριστήκατε ἀπὸ ὅλους, καὶ ἀπὸ οὐτὸν
ὄλον τὸν Ἑλλ. Λαό, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ λαὸς σήμερον
κατάλαβε τὸ λάθος του καὶ ζητᾷ νὰ τὸν σώσετε ἀπὸ
τὴν ἀμάθειαν. Ἰδρύσατε νυχτερινὰ σχολεῖα ὅπως εἶναι
τέτοια σ' ἄλλη τὴν Εὐρώπῃ, μὲ νῆο σύστημα ἐκπαιδεύ-
σε— ἂνι σὺν αὐτὸ πὸν ἔσιναι τὸ νυχτερινὸν σχολεῖον
τοῦ Πανασσῶ! Ἐνεογήσατε νὰ σταλοῦνε δασκάλου
στὴ Θεσσαλία, πάστε ἐπιτέλουε τὴν ἐκπαίδευσις στὰ
γέσια σας καὶ θὰ βοήθη πολλοὺς ἐνοτάτες στὸ πλεορό-
σα, μινθηῖτε τοῖς ἀλλοῖστο τοὺς φιλόλογους τῆς Αἰγύ-
πτου, οἱ ὅποιοι δὲν περιοριστήκανε μόνον στὴν ἐκδοσις
τοῦ περιοδικοῦ «Γοσῦματος» ἀλλὰ καθήμενοῦς ἐκδί-
δουν καὶ νῆα βιβλιασάκια, (brochurs) μετασφᾶζον-
τα— ἂνι— τοῖς μεγάλουσι φιλοσόφουσι τῆς Εὐρώπης
στὴ δημοτικὴ γλώσσα, ἐπίσης καὶ πολλὰ προσιτῆτα
Ἑλλ. ἔργα.

Χρᾶνι σ' αὐτοὺς πὸν υἱὸς στέλλουν καθε ἔκδοσις
πὸν γίνεται, εὐτύχησαν οἱ Ρωμιοὶ ἐνοτάτες πὸν μα-
τσηῖθήκατε ἐδῶ ἔνεκα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, νὰ
διαβάσουν κάτι γιὰ τὴ μόρφωσίν τους.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥΣ
(Ἐργῆτης)